

ARBITRAŽNA ODLOČBA

Arbitraža pri Zavarovalnici Triglav, d.d., Miklošičeva 19, Ljubljana, je v senatu, ki so ga sestavljali dr. Lidija Koman Perenič kot predsednica ter Igor Vinčec in Andrejka Leban Černe kot člana, v arbitražnem sporu tožeče stranke: [REDAKTIRANO], ki jo zastopa Domen Gorenšek, odvetnik v Ljubljani, zoper toženo stranko: Zavarovalnica Triglav, d.d., Miklošičeva 19, Ljubljana, pri čemer se spor nanaša na OE Ljubljana, Verovškova ulica 60B Ljubljana, zaradi plačila 22.000 EUR s pripadajočimi obrestmi, po dne 8. 10. 2013 opravljeni ustni obravnavi

odločila:

1. Tožena stranka Zavarovalnica Triglav, d.d., mora plačati tožeči stranki [REDAKTIRANO] 11.505,05 EUR (z besedo: enajst tisoč petsto pet EUR, 5 stotinov) z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od zneska 4.696,00 EUR od 12. 1. 2012 do plačila in od zneska 6.809,05 EUR od 14. 6. 2013 do plačila, da ne bo potrebna prisilna izvršitev.
2. Kar zahteva tožeča stranka več, se zavrne.
3. Tožena stranka mora v 15 dneh od vročitve te odločbe povrniti tožeči stranki njene pravdne stroške v znesku 1.335,05 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega naslednjega dne po izteku roka za izpolnitev obveznosti, določenega v tej točki izreka.

Obrazložitev

1.

Tožeča stranka (v nadaljevanju tožnik) navaja, da je 20. 12. 2011 po treh dneh prišel domov in videl vodo, ki je tekla po stopnicah in curljala s stropa, v kleti pa je bilo ponekod že 10 centimetrov vode. Ugotovil je, da je voda prihajala iz stranišča v prvem nadstropju.

Po odstranitvi okvare je bila vlaga v hiši 85 odstotna in potrebno je bilo strokovno izsuševanje, saj zaradi zime zračenje ni bilo mogoče. Izsuševanje je v prvem nadstropju, pritličju in v kleti izvedlo podjetje Mollier iz Celja in je trajalo kar tri tedne, hiša pa tri mesece ni bila vseljiva.

Ker je imel tožnik pri toženi stranki (v nadaljevanju toženka) sklenjeno paketno zavarovanje premoženja in premoženjskih interesov lastnikov stanovanjskih hiš s polico št. [REDAKTIRANO] z

dne 28. 5. 2011, je bil prepričan, da mu bo zavarovalnica povrnila vso škodo. Tožnik je imel pri prvem zavarovanju zavarovano vso škodo zaradi izliva vode, brez omejitev, oziroma je bila škoda na nepremičninah omejena na 300.000 EUR in na nepremičninah na 50.000 EUR. Zavarovalni zastopnik mu je namreč pri podaljšanjih zavarovanja zagotavljal, da se pogoji zavarovanja niso spremenili in mu ni izročil novih Splošnih pogojev zavarovanja. Za omejitev je izvedel šele po prijavi škode toženki, ko je cenilec takoj ugotovil, da škoda presega zavarovalno kritje in mu izročil spremenjene Splošne pogoje. Zavarovalni zastopnik g. [REDACTED] ki bi mu moral pri zavarovanju, oziroma njegovemu podaljšanju to povedati in mu izročiti Splošne pogoje zavarovanja, pa tega namenoma ali zaradi neznanja ni storil in je tudi po prijavi škode menil, da bo škoda povrnjena, ker je treba poleg zavarovanja za neposredno škodo zaradi izliva vode (npr. zamenjave vodovodnih cevi, če počijo), všteti še zavarovanje opleska ter zidnih in talnih oblog.

Škoda, ki je nastala zaradi izliva vode je znašala 21.996 EUR. Glede na to, da je toženka na podlagi poravnave z dne 12. 1. 2012 izplačala 4.300 EUR, pa tožnik zahteva še plačilo 17.696 EUR. Pojasnjuje, da je škodo deloma odpravljal sam in ima zato račune samo za material, nekatera dela pa so opravili drugi in predlaga račune. Z računi izkazuje: račun podjetja Mollier Celje za izsuševanje stavbe z dne 27. 1. 2002 v znesku 2.508 EUR, račun za stroške električne energije za izsuševanje z računom z dne 17. 2. 2012 v znesku 489 EUR, račun Štefana Mlakarja za beljenje z dne 16. 3. 2012 v znesku 1.488 EUR, račun Alpod za dobavo in polaganje parketa 3.977 EUR, dva računa Tapro za ventil z dne 28. 12. 2011 v znesku 23 EUR in z dne 30. 12. 2011 v znesku 10 EUR, račun Bauhaus za električno opremo, obloge in granit z dne 24. 3. 2012 v znesku 124 EUR, račun Bauhaus za keramične ploščice na hodniku z dne 14. 4. 2012 v znesku 187 EUR, račun Vistra za inox kotno letev in keramiko z dne 25. 4. 2012 v znesku 42 EUR, račun Gaber za lepilo za keramiko z dne 25. 4. 2010 v znesku 71 EUR in račun Farmat za elektro material z dne 6. 6. 2012 v znesku 77 EUR. Sicer zahteva za uničeno pohištvo spalnice 1.000 EUR in mladinske sobe 500 EUR, za vhodna vrata v prvem nadstropju 500 EUR, vratna krila in podboje 1.500 EUR, macesnovo stopnišče in hrastove stopnice 3.500 EUR, menjavo keramike v lastni režiji 500 EUR, manjvrednost keramike v kleti 300 EUR, beljenje prvega nadstropja v lastni režiji 2.300 EUR, odvoze uničenega materiala 300 EUR, čiščenja pred, med in po sanaciji 1.800 EUR, sanacijo poškodovane elektro napeljave 200 EUR in ostale stroške 600 EUR.

2.

Tožena zavarovalnica ugovarja tožnikovim navedbam, češ da pri podaljšanju zavarovanja ni bil obveščen o spremembah zavarovalnih pogojev in da je zaradi tega trpel škodo. Upira se navedbam, da je tožnik prejel Splošne pogoje zavarovanja šele pri popisovanju škode, saj je na polici, ki jo je lastnoročno podpisal, navedeno, da je prejel Splošne zavarovalne pogoje. S tem je zavarovalnica izpolnila svojo dolžnost in ne more trpeti škodljivih posledic. Glede na to, da je

zavarovalna pogodba pomemben pravni posel, ki se sklepa le nekajkrat letno, je potrebna določena pozornost in odgovornost, in ni mogoče sprejeti razlage, da tožnik pogojev ni prebral in se je zanesel na podatke, ki mu jih je ustno dal zavarovalni zastopnik. Pri tem opozarja, da je bila omejitev kritja v Splošnih pogojih med 28. 5. 2011 in 28. 5. 2012, ko se je zgodil škodni dogodek, pa tudi leto prej, v obdobju med 28. 5. 2010 in 28. 5. 2011. To pomeni, da se tožnik vsaj dve leti ni seznanil s splošnimi pogoji zavarovanja in so obtožbe, da ga nihče ni seznanil s pogoji, povsem neživljenjske.

Glede višine škode pojasnjuje, da je bila škoda plačana v skladu z zavarovalno polico in Splošnimi pogoji (PG-dom-01/10-4). Po tej polici je kritje za izliv vode:

- za škodo na opremi 2.000 EUR, od česar je treba odbiti franšizo v znesku 100 EUR, torej 1.900 EUR,
- za škodo na zgradbi 2.500 EUR, od česar je treba odbiti franšizo v znesku 100 EUR, torej 2.400 EUR,

kar znese skupaj 4.300 EUR. Ta znesek je tožniku že plačala. Preostali tožnikov zahtevki zato ni utemeljen, pa tudi posamezne postavke so pretirane, še posebej tista v rubriki „ostalo“.

3.

Stranki sta podpisali dogovor o postopku pred arbitražo in imenovali vsaka po enega arbitra. Tožeča stranka je imenovala arbitra Igorja Vinčeca. Tožena stranka je v sporazumu imenovala arbitrinjo Sašo Fišer, toda na ustni obravnavi dne 19. 3. 2013 je zaradi njene zadržanosti imenovala arbitrinjo Andrejo Leban Černe. Predsednico senata je imenoval predsednik arbitraže. Izpolnjene so tudi preostale predpostavke, ki jih predvidevata Zakon o arbitraži (ZArbit)¹ in Pravilnik o arbitraži (PAZT)², saj gre za spor iz zavarovalnih in odškodninskih razmerij, s katerim stranki lahko prosto razpolagata.

Tožnik je predlagal, naj arbitraža odloča po načelu pravičnosti, toda tožena stranka tega predloga ni sprejela, zato je arbitražni senat odločal na podlagi predpisov, ki veljajo v Republiki Sloveniji.

4.

Poravnava med strankama ni bila mogoča.

¹ Uradni list RS, št. 45/2008

² PAZT z dne 14. 5. 2009, objavljen na internetni strani Zavarovalnice Triglav, d.d.

5.

Arbitražni senat je v dokaznem postopku pregledal zavarovalno polico št. [REDACTED] in Splošne pogoje za zavarovanje PG-dom-01/10-4. Pregledal je tudi tožnikovo zavarovalno polico za obdobje od 28. 5. 2010, do 28. 5. 2011, ponudbi za sklenitev zavarovanja iz novembra 2008 in iz oktobra 2010, tožnikov popis škode, račun podjetja Mollier, račun Štefan Mlakar, račun Alpod, dva računa Tapro, dva računa Bauhaus, račun Vistra, račun Gaber in račun Framat. Pregledal je tudi specifikacijo računa Elektro Energija za čas od 28. 12. 2011, do 31. 1. 2012 in račun Elektro Energija z dne 29. 2. 2012. Ker se je toženka izrecno sklicevala na arbitražno odločbo AR 28/12 z dne 25. 9. 2008, je pregledal tudi to. Poleg tega je zaslišal pričoj [REDACTED] in [REDACTED] [REDACTED] ter tožnika kot stranko. V postopku je povabil k sodelovanju tudi sodnega izvedenca za gradbeništvo dr. Bojana Gruma, ki je izdelal pisno mnenje in ga še ustno pojasnil.

6.

Materialnopravno izhodišče za odločanje v predmetni zadevi so določila v ustavi in zakonih, zlasti v Obligacijskem zakoniku (OZ),³ ki v splošnem delu vsebuje predpise o sklepanju pogodb, v posebnem delu pa ureja zavarovalno pogodbo. Poleg tega je treba uporabiti predpise Zakona o zavarovalništvu (ZZavar)⁴ ki ureja status zavarovalnice, njenih organov, zavarovalne posle in drugo. Glede na to, da je tožnik fizična oseba, je treba uporabiti tudi Zakon o varstvu potrošnikov (ZVPot).⁵

7.

Obligacijski zakonik v 921. členu ureja zavarovalno pogodbo kot pogodbo, s katero se zavarovalec zaveže plačati zavarovalno premijo, zavarovalnica pa se zaveže, da bo, če se bo zgodil dogodek, ki pomeni zavarovalni primer, zavarovalcu ali komu tretjemu izplačala zavarovalnino ali odškodnino. Na ustni obravnavi 18. 12. 2012 sta stranki kot nesporno pojasnili, da je tožnik sklepal zavarovalno pogodbo v svojem imenu od maja 2009. Takrat je prejel mapico, brošuro in Splošne pogoje za zavarovanje. Zavarovanje se je podaljševalo maja 2010 in ponovno maja 2011. Po tem podaljšanju zavarovanja je 20. 12. 2011 prišlo do zavarovalnega primera.

Obligacijski zakonik v splošnem delu zahteva, da morajo biti za sklenitev pogodbe izpolnjeni naslednji pogoji: ustreznost poslovna sposobnost pogodbenih strank, dopusten predmet pogodbe in pravna podlaga, prava volja pogodbenih strank in oblika pogodbe. O tem, da sta bili

³ Uradni list RS, št. 83/2001 z novelami

⁴ Uradni list št. 13/2000 z novelami

⁵ Uradni list RS, št. 20/1998 in 25/1998 z novelami

pogodbeni stranki poslovno sposobni, ni nobenega dvoma, saj je tožnik odrasla oseba in je izpovedal, da je bil od leta 2009 tudi lastnik hiše. Toženka je pravna oseba s sedežem v Republiki Sloveniji, ki ima dovoljenje za sklepanje in izvrševanje zavarovalnih poslov, to je pogodb o premoženjskem in življenjskem zavarovanju, razen obveznih socialnih zavarovanj (2. člen ZZavar). Iz zavarovalnih polic ter izpovedi tožnika in priče [redacted] izhaja, da je prvo zavarovanje in obe podaljšanji sklepal zavarovalni zastopnik [redacted] ki je po 215. členu ZZavar oseba, ki je na podlagi zaposlitve ali drugega pravnega razmerja z zavarovalnico pooblaščen za sklepanje zavarovalnih pogodb v imenu in na račun zavarovalnice. Zato po sedmem odstavku 217. člena tega zakona za ravnanje zavarovalnega zastopnika odgovarja zavarovalnica kot za svoja lastna ravnanja. Predmet sklenjene zavarovalne pogodbe je bilo paketno zavarovanje premoženja in premoženjskih interesov lastnikov stanovanjskih hiš, ki ga izrecno omogočata tako OZ kot ZZavar. Tudi oblika pogodbe je bila pravilna, saj je bila sklenjena pisno in je zavarovalni zastopnik izdal polico (925. in 926. člen OZ).

Sporna pa je volja pogodbenih strank, ki sta želeli skleniti zavarovalno pogodbo, a sedaj trdita, da se njuna volja glede vsebine pogodbe ni ujemala: toženka zatrjuje, da je šlo za sklenitev podaljšanja zavarovanja po Splošnih pogojih PG-dom-01/10-4, tožnik pa trdi, da je sklenil pogodbo na podlagi izjav zavarovalnega zastopnika, da se splošni pogoji od sklenitve pogodbe maja 2009 niso nič spremenili. Razlika je pomembna, saj je tožnik z naknadno pridobljenima ponudbama iz novembra 2008 in oktobra 2010 dokazal, da so se od prve sklenitve pogodbe 28. 5. 2009 pogoji spremenili, ker tedaj ni bila omejena višina kritja za primer izliva vode za nepremičnino in stanovanjske premičnine, pozneje pa je prišlo do omejitve; toženka pa je z zavarovalnima policama dokazala, da je bilo v policah navedeno, da se zavarovalna pogodba podaljšuje na podlagi Splošnih pogojev PG-dom-01/10-4 in da se je tožnik pri podaljšanju zavarovanja 28. 5. 2010 in 28. 5. 2011 podpisal nad zapisom v polici, da je sprejel Splošne pogoje PG-dom-01/10-4.

Splošni pogoji se štejejo za sestavino pogodbe in v prvem odstavku 120. člena OZ je določeno, da splošni pogoji, ki jih določi en pogodbenik, dopolnjujejo posebne dogovore med pogodbenikoma in pogodbenika zavezujejo kot pogodbeni pogoji. V 83. členu ZZavar je predpisano, kaj mora obsegati zavarovalna pogodba, v 84. členu tega zakona pa so določeni še posebni pogoji pri sklepanju zavarovalne pogodbe, kadar je zavarovanec fizična oseba. Tako je v 3. točki 84. člena določeno, da mora zavarovalnica seznaniti zavarovalca s podatki o splošnih zavarovalnih pogojih, ki veljajo za zavarovalno razmerje, v 85. členu zakona pa je predvideno obveščanje zavarovalca v času trajanja pogodbe. Skrb za slabotnejšega udeleženca v obligacijskem razmerju je še posebej izražena v ZVPot, ki določa, da pogodbeni pogoji zavezujejo potrošnika le, če je bil pred sklenitvijo pogodbe seznanjen z njihovim celotnim besedilom. Po 22. členu ZVPot se šteje, da je bil potrošnik seznanjen s celotnim besedilom

pogodbenih pogojev, če ga je nanje podjetje izrecno opozorilo in če so mu bili dostopni brez težav.

O tem, kako sta zavarovalni zastopnik in tožnik sklepala zavarovalno pogodbo in jo podaljševala, se je arbitražni senat prepričal z zaslišanjem tožnika, zavarovalnega zastopnika [redacted] in cenilca [redacted]. Tožnik je pojasnil, da je sprva sklepal pogodbo v imenu matere, po njeni smrti pa je postal lastnik hiše in je 28. 5. 2009 sklenil zavarovalno pogodbo v svojem imenu. Priznal je, da mu je tedaj zastopnik [redacted] dal mapico in prospekt, naknadno pa še tedaj veljavne splošne pogoje zavarovanja. V zvezi s podaljšanjem pogodbe pa je izpovedal, da ga zavarovalni zastopnik ni niti opozoril na omejitve zavarovalne vsote, niti mu ni izročil splošnih zavarovalnih pogojev. Priča [redacted] je povedal, da danes ve, da so se pogoji spremenili, menda leta 2011, a jih ni prebral v celoti in ne ve, če je pri sklepanju podaljšanja pogodbe s tožnikom vedel za to omejitve. Ko je prišlo do škode, sta jo s tožnikom pregledala in prijavila in priča je bil v dobri veri, da bo tožniku škoda povrnjena. Na posebno vprašanje, ali je pri podaljševanju zavarovalne pogodbe tožniku izročil splošne pogoje, se je izmikal, češ da se ne spominja, da imajo zastopniki več strank in če bi hoteli vse nositi s seboj, bi rabili dodatno torbo ter priznal, da včasih tudi pozabijo izročiti papirje. Na koncu je priznal, da tožnika ni opozoril na omejitve zavarovalne vsote, saj je zanje izvedel šele po nastanku škode. Podobno je povedal tudi priča [redacted] ki je prišel k tožniku oceniti škodo in ko mu je povedal za omejitve, je rekel, da to prvič sliši. Tudi ko je pozneje govoril z [redacted] in povedal za omejitve, se mu je zdel presenečen.

Tako se je arbitražni senat prepričal, da je bila prva sklenitev zavarovalne pogodbe 28. 5. 2009 pravilna in v skladu z zakoni, pozneje pa tožnik ni bil opozorjen na spremembe splošnih pogojev in ni prejel Splošnih pogojev PG-dom-01/10-4, kar je v nasprotju s 84. in 85. členom ZZavar, 22. členom ZVPot in 926. členom OZ.

Toženka sicer utemeljeno opozarja na to, da je bila zavarovalna polica podaljšana 28. 5. 2010 in 28. 5. 2011 in tožnik trdi, da v dveh letih ni vedel za omejitve, kar je res nenavadno. Toda 6. člen OZ nalaga dolžno skrbnost udeležencem obligacijskega razmerja različno. Od vsakega zahteva skrbnost dobrega gospodarja; pri tistih udeležencih, ki sklepajo pogodbe kot svojo poklicno dejavnost, pa zahteva večjo skrbnost in sicer skrbnost dobrega strokovnjaka. Ker mora biti zavarovalni zastopnik dober strokovnjak, gre kritika o hudi malomarnosti predvsem neskrbnosti zavarovalnega zastopnika, ki ni upošteval zakonskih predpisov, ni pa očitek potrošniku, ki na spremembo splošnih pogojev z ničemer ni bil opozorjen.

V tretjem odstavku 926. člena OZ je navedeno, da je zavarovalnica dolžna opozoriti zavarovalca, da so splošni in posebni pogoji sestavni del pogodbe, in mu izročiti njihovo besedilo, če niso natisnjeni že na sami pogodbi. Pri tem toženka izrecno opozarja, da je na

zavarovalnih policah za obdobje od 2. 5. 2010 do 2011 in nato od istega datuma 2011 do 2012 navedeno, da veljajo Splošni pogoji PG-dom-01/10-4 in da je tožnik s svojim podpisom potrdil prejem teh zavarovalnih pogojev. Arbitražni senat je iz predloženih zavarovalnih polic ugotovil, da je na njih res zapis, da je zavarovalec seznanjen, da je pogodba sklenjena po PG-dom-01/10-4, spodaj pa je v drobnejšem tisku kot ostala določila natisnjeno, da zavarovalec s podpisom potrjuje, da je prejel navedene pogoje, zato velja domneva o popolnosti listine⁶, vendar to tožniku ne onemogoča dokazovanja, da toženkin zastopnik ni izpolnil pogojev iz tretjega odstavka 926. člena OZ. Tudi arbitražna odločba AR 75/07 z dne 25. 9. 2008, na katero se posebej sklicuje toženka in jo je predložila v spis, se nanaša na splošne pogoje zavarovanja, čeprav gre za drugačno zavarovanje (dodatno zavarovanje dragocenosti, ki jih je treba hraniti na ustrezen način). Toda v tej zadevi je arbitražni senat ugotovil, da je bil tožnik opozorjen na posebno hrambo in je prejel splošne pogoje poslovanja, ki se vse od 22. 1. 2011 do tatvine ponoči 30. 5. 2006 niso spremenili. V obravnavanem primeru je dejansko stanje drugačno, saj arbitražni senat verjame tožniku, da kljub podpisu spornega besedila v drobnem tisku ni prejel Splošnih pogojev PG-dom-01/10-4 in ni bil opozorjen na spremembo pogojev, temveč mu je zavarovalni zastopnik celo zatrjeval, da se splošni pogoji niso spremenili. Na omejitev zavarovalne vsote ga ni opozoril in tudi v zavarovalnih policah o podaljšanju zavarovanja, ki so napisane v tako zgoščeni obliki, da povprečnemu zavarovalcu niso razumljive brez razlage in niso v skladu s 86. členom Zzavar, omejitev ni navedena. Zapisano je samo to, da se zavarovanje nanaša na temeljno zavarovanje – paket B in ni zapisanih nobenih omejitev, čeprav so pri dodatnem strojelomnem zavarovanju instalacij, indirektnega udara strele paketa A in B navedene franšize. Zato arbitražni senat verjame tožniku, da je leta 2009 sklenil zavarovalno pogodbo za paketno zavarovanje premoženja – paket B, ki ni imelo omejenih zavarovalnih vsot, pri podaljšanju zavarovanja pa za omejitve brez svoje krivde ni vedel. V zmotu ga je spravil zavarovalni zastopnik, ki ga o omejitvah zavarovalnih vsot ni obvestil, z namenom, da ga je napeljal k podaljšanju pogodbe (49. člen OZ). Pri tako ugotovljenem dejanskem stanju je treba uporabiti tretji odstavek 120. člena OZ, da splošni pogoji zavezujejo stranko, če so ji bili ob sklenitvi znani ali bi ji morali biti znani⁷, če ji niso bili vročeni, pa velja samo to, kar je določeno v polici. Ker omejitev zavarovalne vsote v polici ni navedena, omejitve ni. To še toliko bolj, ker ZZavar in zlasti ZVPot ter OZ v 83. členu v zvezi z interpretacijo pogodb določa, da je treba tedaj, ko je pogodba sklenjena po vnaprej natisnjeni vsebini ali je bila pogodba drugače pripravljena in predlagana od ene pogodbene stranke, nejasna določila razlagati v korist druge stranke. Tako je tožnik upravičen do povračila škode po tistih splošnih pogojih zavarovanja, po katerih je sklenil zavarovalno pogodbo 28. 5. 2009 in mu mora toženka povrniti škodo brez omejitev zavarovalne vsote.

⁶ Npr. arbitražna odločba AR 1/0, deloma objavljena v Arbitražna in sodna zavarovalna praksa 2006-2010, str. 18 (A 16 in A 17)

⁷ Podobno v arbitražni odločbi AR 163/96, katere del je objavljen v Milan Viršek: Arbitražna in sodna praksa 1991-2005, str. 21 (A33)

8.

Ker se pri pravici o povračilu škode zaradi kršitve pogodbene obveznosti na podlagi 246. člena OZ uporabljajo določila OZ o povrnitvi nepogodbene škode, je arbitražni senat preveril obstoj zahtevanih predpostavk. Nedopustno in nezakonito ravnanje toženke in njena odgovornost sta bila razložena že v prejšnji točki, zato je treba ugotoviti še vzročno zvezo in višino škode.

O škodi in vzročni zvezi je izpovedal tožnik na ustni obravnavi dne 19. 3. 2013, ki je pojasnil, da je deloma predložil račune, deloma pa je škodo odpravil in ocenil sam. Na vprašanje kje in kako ima sedaj zavarovano zgradbo je povedal, da ima zavarovanje še vedno pri toženki in to z B – paketom, to pa zato, ker od poplave naprej ne stanuje več v hiši in ima zaprto vodo. Zaslišanje je zmotil tožnikov pooblaščenec, ki je začel brez dovoljenja zelo glasno vpdati v zaslišanje in protestirati, toda tožena stranka niti tedaj, niti pozneje temu, kar je izpovedal tožnik, ni ugovarjala. Arbitražni senat ne verjame tožniku, da bi sklenil zavarovanje pri drugi zavarovalnici, ker ni navedel nobenih splošnih pogojev drugih zavarovalnic in ima po lastni izjavi hišo še vedno zavarovano pri toženki. Kakšno zavarovanje bi sklenil, če bi vedel za omejitve zavarovalnih vsot, pa je ugibanje. Iz zavarovalne police izhaja, da je imel nekatera dodatna zavarovanja in ni mogoče trditi, da ne bi s pogodbo z dodatnim jamstvom zvišal zavarovalne vsote po paketu B ali C (kjer zavarovalna vsota sploh ni omejena) po 3. do 6. točki 5. člena spremenjenih Splošnih zavarovalnih pogojev PG-dom-01/10-4.

9.

O višini nastale premoženjske škode se je arbitražni senat prepričal s pomočjo izvedenca gradbene stroke. Dr. Bojan Grum je 14. 6. 2013 izdelal pisno mnenje, na ustni obravnavi 8. 10. 2013 pa ga je še ustno razložil in odgovoril na nekatera vprašanja. Razlog za nastanek škode, kot ga navaja tožnik, se mu je zdel mogoč in izračunal je, da je zaradi pokvarjenega mehanizma izplakovanja straniščne školjke voda tekla izza izplakovalnika najmanj en dan, morda pa celo dva ali tri dni. Ukrepe, ki jih je tožnik storil, da bi ustavil izliv in saniral škodo, je ocenil za ustrezne. Predložene račune je skrbno pregledal, jih primerjal s fotografijami v spisu in se prepričal, da je bil kupljeni material potreben. Za dva računa podjetja Bauhaus, ki se nanašata na keramiko in razen potrošni material, je ugotovil, da časovno ustrezata odpravljanju škode in sta v okviru normativa 5 – 10 odstotkov stroškov za odpravo škode, zato je vse račune spoznal za ustrezne. Tako je priznal zahtevanih 8.996 EUR na podlagi predloženih računov.

Pohištva spalnice in dnevne sobe si ni mogel ogledati, ker je bilo že odpeljano na odpad. Primerjal je lahko le pohištvo, ki je ostalo v hiši in iskal temu primerne oglase. Od najdenih, je odštel 10 odstotkov vrednosti kot pogajalsko ceno in ocenil, da je bilo uničeno pohištvo 10 let

stare spalnice vredno 540 EUR, pohištvo 20 let stare mladinske sobe pa 360 EUR. Vrednost vsega uničenega pohištva je torej ocenil na 900 EUR.

Med stroški za vzpostavitev hiše v uporabno stanje je priznal 1.376,25 EUR in sicer:

- Ko je preverjal tožnikov tožbeni zahtevek za čiščenje, je upošteval informativni cenik čiščenja sekcije čistilcev za ročno čiščenje kot sestavni del večjih čiščenj; za ročno čiščenje s čistilnim priborom; in za kombinirano ročno in strojno čiščenje. Povprečni znesek 13,36 EUR je vzel za izhodišče, od česar je odštela ceno za delo z davkom in stroške tako, da je znesek delil s faktorjem 2,8, kar je zneslo 4,77 EUR za kvadratni meter, to pa je pomnožil z 250 m², ker je izhajal iz podatka GURS o 396 m² za vso hišo. Ker naj bi se dva m² očistila v 1 uri, je znesek 4,77 pomnožil s 125 urami in izračunal za stroške za vse čiščenje skupaj 596,25 EUR.
- Stroške za menjavo keramike v prvem nadstropju je ugotovil tako, da si je natančno ogledal fuge in ugotovil, da je bilo zamenjanih 10 ploščic. Za delo ni mogel upoštevati normativov za polaganje ploščic, ki ga je predložila toženka, temveč je upošteval zamenjavo posamezne ploščice, kar je dražje. Za delo in material je upošteval ceno 25 EUR za komad in tako izračunal 250 EUR.
- Za beljenje prvega nadstropja v lastni režiji je upošteval ceno 2,2 EUR/m², pri čemer stropa ni upošteval. Tako je izračunal za 150 m² strošek 330 EUR.
- Pri stroških za sanacijo električne napeljave je izhajal izključno iz škode zaradi izliva vode in posledičnega beljenja in je priznal stroške v znesku 200 EUR.

Ocenil je tudi manjvrednost hiše in priznal kot manjšo vrednost zaradi nabreklih vhodnih vrat znesek 350 EUR; za vratna krila 352,80 EUR ter za in podboje 980 EUR, kar znese skupaj 1.332,80 EUR; za zmanjšano vrednost lesenega stopnišča 1.600 EUR; za popravilo ometov in manjvrednost zaradi vidnega popravila skupaj 650 EUR in za manjvrednost poškodovane keramike v kleti 300 EUR, skupaj torej 4.232,80 EUR.

Priznal je tudi stroške za odvoz materiala v zahtevanem znesku 300 EUR, ker se je strinjal, da bi bilo treba odpeljati dva manjša tovornjaka kakih 10 km do deponije.

Preostalih stroškov ni ocenil, ker tožnik zahtevka v znesku 600 EUR ni specificiral, pavšalno pojasnilo, da gre za stroške za telefon in nabavo materiala pa ne zadošča.

10.

Tako se izkaže, da je znašala tožnikova škoda zaradi izliva vode decembra 2011 skupaj približno 15.800 EUR, ker se izračun škode nanaša na dve različni časovni obdobji.

Tožena stranka bi morala tožniku po določilu 943. člena OZ izplačati zavarovalnino v dogovorjenem roku, ki ne sme biti daljši od 14 dni od dneva, ko je dobila obvestilo, da je zavarovalni primer nastal. Očitno je toženka to upoštevala in tožniku 12. 1. 2012 nakazala znesek 4.300 EUR, kolikor je po njenem znašala omejitev zavarovalne vsote z odbitno franšizo. Odtlej tožnik zahteva tudi zakonske zamudne obresti.

Arbitražni senat poudarja, da je tožnik upravičen do zavarovalnine, to je do zneska, ki ga zavarovalnica plača po zavarovalni pogodbi. Zato bi morala toženka 12. 1. 2012 tožniku poplačati vso škodo, ki mu je nastala, ne glede na to, da bi jo odpravljala tudi pozneje. Računi, ki jih je predložil tožnik, izhajajo tudi iz poznejšega datuma, a po izvedenčevem mnenju še vedno v obdobju odpravljanja škode. Zato je senat štel, da je tožnik upravičen do zavarovalnine na podlagi računov v skupnem znesku 8.996 EUR, od tega pa je odštel izplačano zavarovalnino 4.300 EUR, tako da dolguje toženka še 4.696 EUR. Od tega zneska je priznal zahtevane zamudne obresti od 12. 1. 2012 dalje.

Toda tožnik je trpel tudi škodo zaradi izliva vode za uničene stvari, škodo, ki jo je odpravljala v lastni režiji, in za manjvrednost v nepremičnino vgrajenih pritoklin. Te zaradi tega, ker neposredno po izlitju vode ni bila ocenjena vsa škoda, sedaj ni bilo mogoče natančno oceniti in je bilo treba uporabiti prosti preudarek na podlagi 216. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP)⁸ v zvezi s 6. členom PAZT. Razumljivo je, da je izvedenec ocenjeval škodo v času izdelave izvedenskega mnenja, zato se nanaša na sedanji čas in je bilo treba priznati tudi obresti od dneva izdelave njegovega poročila. Tako je arbitražni senat od zneska 6.809,05, ki ga je navedel izvedenec, priznal zakonske zamudne obresti od 14. 6. 2013 dalje.

Kar je tožnik zahteval več, je senat zavrnil.

11.

O stroških arbitražnega postopka je arbitražna odločila na podlagi 49. in 50. člena Pravilnika o arbitraži pri Zavarovalnici Triglav, d.d. (PAZT) in v skladu z Zakonom o odvetniški tarifi (Ur. list RS, št. 67/08 – 35/09 – Zodv-C). Stroški so odmerjeni od prisojenega zneska in sicer nagrada za postopek 443,30 EUR (tar. št. 3100), nagrada za narok 409,20 EUR (tar. št. 3102; nagrada za narok vključuje nagrado za vse naroke in ne za vsakega posebej) in materialni stroški 20,00 EUR (tar. št. 6002). Odvetnik je davčni zavezanec, zato se doda 187,55 EUR. Glede na polovični uspeh se prizna tudi polovica stroškov za izvedensko mnenje, ki je bilo potrebno za vodenje in končanje arbitražnega postopka v znesku 375,00 EUR. Priznani skupni stroški tako znašajo 1.435,05 EUR.

⁸ Uradni list RS, št. 26/99 z novelami

Toženi stranki se glede na polovični uspeh prizna polovica stroškov za zaslišanje izvedenca 100,00 EUR.

Po pobotanju obeh terjatev mora tožena stranka povrniti tožeči stranki 1.335,05 EUR, katere je dolžna tožena stranka plačati tožniku v roku 15 dni od prejema arbitražne odločbe, od 16-tega dne dalje pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

Pravni pouk:

Proti tej odločbi ni pritožbe. Odločbo pa je možno izpodbijati s tožbo za razveljavitev arbitražne odločbe pri Okrožnem sodišču v Ljubljani v roku treh mesecev od prejema te odločbe iz razlogov po 40. členu Zakona o arbitraži (Ur. l. RS, št. 45/2008).

Ljubljana, 8. oktober 2013

Predsednica arbitražnega senata

dr. Lidija Koman Perenič

Arbitra:

Igor Vinčec

Andrejka Leban Černe